

БОСИЛКО.

I.

Босилко застана на жгъла на улицата и се заозърта. Покрай него минаваха-заминаваха хора, блъскаха го, отмъстваха го, нѣкои му се и скарваха. Работници, чиновници, граждани и селяни, богато облѣчени хора и хора дрипави, окжсани, слаби — всички търчаха, всѣки си отиваше на работата.

Босилко стоеше изплашенъ. Бѣше му чудно и страшно, че е самъ срѣдъ толкова непознати. Той стискаше въ ржката си старата разсилна книга, съ две-три писма въ нея.

— Номеръ седемъ... номеръ седемъ... — шепнѣше си той, и синитѣ му, хлътнали очи разглеждаха неспокойно надписитѣ по зданията.

— Номеръ седемъ, на втория етажъ, първата стая... — мжчеше се да не забрави адреса Босилко и никакъ не можеше да разбере, какъ ще предаде писмата.

Нѣкъде, въ една кжща, номеръ седемъ, на втория етажъ, въ първата стая, стои единъ човѣкъ. Отпреде му, на масата, сж натрупани книжа. Сжщо, като въ кантората, кждето той прислужва. И човѣкътъ се е заровилъ въ книжата, прелиства ги, отваря, затваря разни тетрадки, пише... А очилата висятъ на самия крайчецъ на носа му, треператъ отъ писането и а-а да паднатъ на земята, а не падатъ.

Този човѣкъ чака Босилка, сърди се, че го нѣма още. И когато Босилко влиза, той го изглежда сърдито, сема си очилата и крѣсва:

— Кжде бѣше ти до сега? Цѣлъ часъ чакамъ тѣзи писма! Знаешъ ли, като стана...

Босилко се сви отъ мжка; опрѣ си на стената и рече да запита първия минувачъ:

— Господине, номеръ седемъ...

Но дорде издума, човѣкътъ отмина. Предъ очитѣ на Босилка пакъ се занизаха хора, хора, много хора...

Седмица нѣма откакъ дойде Босилко въ града. Доведоха го тука самъ да си изкарва хлѣба. А той не познава никого, бърка улицитѣ, губи се...